

Nick Vujičić, australac srpskoga podrijetla rođen je prije 28 godina u Brisbaneu bez ruku i nogu, i naviknut je da uvijek, kako kaže, zahvaljuje za ono što ima, umjesto da tuguje za onim što nema. On je kršćanski propovjednik i motivacijski govornik, koji se taj dan spremao započeti svoju govorničku turneju po slovenskim gradovima, na kojoj je prva *gaža* bila upravo u Ptuj.

Čovjek koji je svoje tjelesne nedostatke pretvorio u upravo zadivljujuće prednosti, živi svoj život punim plućima i s radošću na kojoj mu većina fizički zdravih ljudi može samo zavidjeti. Upravo je ta radost, i kako je dosegnuti, glavna tema njegovih seminara koje je u posljednjih desetak godina održao na više od 1500 mjesta u 45 različitih zemalja. Držeći govore posjetio je niz raznih lokacija - od javnih škola do strogo čuvanih zatvora, u kojima su svoje kazne služili teški kriminalci, a u rodnoj Australiji ima status nacionalnog heroja. Diplomirani knjigovođa i financijski planer, direktor je dvije organizacije - osim što je čelnik neprofitne evangelizatorske udruge koja se bavi i humanitarnim radom u zemljama Trećeg svijeta, upravlja i organizacijom preko koje svoje motivacijske seminare održava na svjetovnim mjestima poput korporacijskih konferencija, pred publikom koja nije nužno u vjeri. Nedavno je bio gost na Svjetskom ekonomskom forumu u Davosu, gdje je sudjelovao u panel-raspravi o pozitivnim promjenama u svijetu i kako ih napraviti.

Nakon što smo izmjenili nekoliko fraza na srodnim jezicima Hrvata i Srba (ne puno, jer Nick srpski ne govori previše dobro), razgovaramo o Vujicicevim korijenjima. Majka Duška, po zanimanju medicinska sestra, rođena je u Vršcu. Otac Boris, koji je protestantski pastor, u Beloj Crkvi. Za ovo dvoje predanih kršćana koji su se doselili u Australiju, rođenje sina bez ruku i nogu, za što nije bilo medicinskog objašnjenja, bilo je veliki test njihove vjere.

To je jedna od onih situacija kada se čovjek pita o Božjim nakanama i dovodi u pitanje njihovu savršenost. Zašto Bog, ako nas voli, dopušta da patimo? Zašto moramo patiti?, priča nam Vujičić i dodaje kako je njegovim roditeljima trebalo četiri mjeseca da prihvate kako imaju sina s fizičkim hendikepom i prisjeća se kako je to bilo. Mami je bilo posebno teško, a otac je nekako vodio taj proces prihvaćanja. Dolazio je redovito u rodilište, držao me na rukama, govorio mami da sam prekrasan i takve stvari.

Njegova obitelj i ljubav koju je od njih dobivao, bila mu je potpora u prvim godinama života. Pravi problemi počeli su kada je krenuo u školu, gdje su mu se druga djeca neprestano rugala i kada je prvi put osjetio da mu njegova fizička različitost može donijeti probleme. U to je doba prolazio kroz veliku krizu i depresije, i nije, kako kaže, htio imati ništa s Bogom.

Pokušaj samoubojstva

Postavljao sam sva ta pitanja, a odgovora nije bilo. Nije mi bilo jasno zašto se sve to događa, zašto sam rođen ovakav. Konačno, kada sam imao deset godina, pokušao sam izvršiti samoubojstvo. Rekao sam ocu da mi napuni kadu jer se želim okupati, te neka me stavi u nju, izađe iz kupaone i zatvori vrata. Kada sam ostao sam, dvaput sam se okrenuo licem prema dnu kade. Htio sam se utopiti, ali sam u posljednji tren odustao. Kada sam to učinio treći put, odlučan da idem do kraja, pred očima mi se stvorila slika mojih roditelja i maloga brata kako plaču na mojem grobu. To me je spriječilo, nisam im htio stvoriti još više patnje, prisjetio se Vujičić i rekao da je tako odlučio ostati.

I tako je ostao, a život je krenuo dalje, uglavnom u istom tonu. Međutim, potpora i ljubav njegovih roditelja (Njihove molitve su mi jako pomogle), te rođaka i prijatelja, davali su mu sve više ohrabrenja. Prva prekretnica, prijelomna točka, kako ju je Vujičić nazvao, dogodila se kada je imao 13 godina. Tada mu je mama pokazala članak u novinama koji je govorio o jednom čovjeku s tjelesnim hendikepom, koji se borio za puninu u svojem životu. To ga je ohrabrilu da i on pokuša isto.

Kada pišemo da je Vujičić bez nogu, ne govorimo do kraja istinu. On ima mali ekstremitet na kojemu su dva nožna prsta. "Moja kokošja bubnjarska palica", tako on to naziva. S tim ekstremitetom Nick je naučio, između mnogo stvari, i telefonirati, pisati na pisaćem stroju i računalu, svirati elektronske bubnjeve i igrati nogomet. Da, nogomet, to je njegov omiljeni sport.

Iako su liječnici nakon njegova rođenja predvidjeli da neće moći niti stajati, on danas i trči za nogometnom loptom. Zapravo, jednom prilikom je upravo igrajući nogomet uganuo svoju "malu bubnjarsku palicu" i to iskustvo i oporavak tijekom kojega je morao potpuno mirovati i kada se, kaže, prvi put osjetio potpuno nesposoban, naučili su ga biti zahvalnim za to što ima. To je, priča nam, bila još jedna prijelomna točka.

Duhovno obraćenje

Njegova priča i ono što je Vujičić danas, neodvojiva je od njegove vjere u Isusa Krista. Tradicionalni vjernik koji je kao klinac išao na bogoslužje samo zato što su mu roditelji tako nalagali, negdje oko svoje 15. godine je, kako to protestanti vole reći, predao svoj život Isusu, dakle, doživio duhovno iskustvo obraćenja. Pročitao je u Bibliji, u Ivanovom evanđelju, priču o slijepcu kojeg je Isus ozdravio i dao mu progledati. Kada su pitali Isusa zašto je ovaj slijep od rođenja, odgovorio im je - zato da bi se Bog proslavio preko njega.

To me je fasciniralo. Pomislio sam da ako je Bog imao plan za toga slijepca, onda ga sigurno ima i za mene, bez obzira na to što ja ne znam ništa o tom planu, objašnjava Vujičić. Pitanja koja si je postavljao o smislu njegove patnje i njegova života općenito, počela su polagano dobivati odgovore ili barem njihove obrise. Koju godinu kasnije njegova molitvena zajednica tražila ga je da održi govor pred njima o svojoj duhovnoj borbi sa svojim fizičkim nedostacima. Vujičić ih je odbijao, ali nakon tri mjeseca nagovaranja digao se i započeo svoj govor.

"Pričao sam nekih desetak minuta i polovica ljudi u prostoriji je plakalo. Ja osobno nisam mislio da sam rekao nešto posebno snažno. Kasnije su me hvalili, ali mislio sam da to rade samo kako bi mi ugodili. Međutim, počeli su mi stizati pozivi iz raznih zajednica da svjedočim", priča australski Srbin.

On je sve češće držao govore i svjedočio, ali nije razmišljao o tome da bi govorništvo moglo biti njegov poziv. U dobi od 19 godina, svjedočio je pred 300 mladih u jednoj školi. Trebao je govoriti nekih sedam minuta.

Profesionalni govornik

"Pričao sam im o tome kako su prekrasni upravo takvi kakvi jesu, i kako ih Bog voli. Nakon tri minute polovica djevojaka u prostoriji počela je plakati. Jedna djevojka doslovno je jecala, nije se mogla zaustaviti. Usred govora došla je preko cijele prostorije, zagrlila me i kroz plač rekla. Hvala ti. Nikada mi nitko u životu nije rekao da sam prekrasna i da me voli. I tada sam shvatio - to je to. To je ono na što me Bog poziva, da svjedočim o njegovoj ljubavi i dobroti ljudima koji to trebaju. Želim biti govornik", prisjetio se Vujicic. Njegovi roditelji nisu bili oduševljeni. Dapače, mislili su da fantazira. Bio je na polovici svoga studija. Ali, njihova skeptičnost nije ga pokolebala.

Tu smo večer gledali njegov nastup u Ptuju. Prepunu sportsku dvoranu Vujicic je proveo kroz priču svoga života, s potpunom otvorenošću i ležernošću koja je uključivala i anegdote iz djetinjstva. Dapače, humora, i to na vlastiti račun, bilo je u tolikoj mjeri da je njegov govor na trenutke podsjećao na nastup *stand up* komičara. ("Znate, kada sam prvi put govorio, imao sam takvu tremu da su mi se koljena tresla." ili "Znate li zašto imam točno dva prsta? Da cijelo vrijeme mogu napraviti znak 'peace'.") U jednom trenutku je dvorani iskreno priznao na srpskom kako "mnogo voli da se šali"! Ali, krajnja poruka njegova govora bila je jasna i on ju je izrekao na samom početku - ohrabriti sve okupljene i izazvati ih da drugačije gledaju na svoj život. Štoviše, nadahnuti ih da zauvijek budu drugačiji.

Ne želim ljude opterećivati pričama o svojoj patnji, rekao nam je toga dana u Ptuju. Zapravo, mislim da su moji problemi mnogo manji od onih koje proživljavaju ljudi koji, primjerice, dolaze iz doma s rastavljenim roditeljima, ili koji nikada nisu čuli da ih netko voli. Svi imaju svojih problema, bez obzira jesu li u pubertetu ili u srednjim godinama. Riječ je o tome da se životu koji žive da dublji smisao, dublje značenje.

Okupljenima u Ptuju priznao je kako je često molio Boga za ruke i noge, ali potom je shvatio: "Ako ne mogu dobiti čudo, mogu postati čudo za druge. Kada Bog ne mijenja okolnosti u kojima živimo, onda mijenja naše srce." ([Jutarnji.hr](http://www.jutarnji.hr))

<http://www.facebook.com/zagreb.hr#!/NickVujicic>